

Dic això perquè en aquesta relació tenim un ésser concret i irreplicable que entra en contacte amb un altre ésser concret i irreplicable també. És com quan pensem en la relació que s'estableix entre el metge i el malalt.

La medicina no existeix, la malaltia tampoc. Existeix el metge i el malalt, aquest metge i aquest malalt, per ser més concret. Es clar que podem generalitzar, malament rai si sempre haguéssim de començar de bell nou ! Però quan volem guarir-nos d'una malaltia o quan el metge ens vol salvar, sap que davant seu hi ha un malalt ben concret, amb una vivència única de la seva malaltia, i el malalt sap que davant seu té un metge ben concret, amb una vivència ben definida, la seva. Tot es courà entre ell i l'altre. I pel mig voleiaran unes coses anomenades ciència mèdica, i relacions humanes, i...



Doncs, en el ser o fer de pare passa més o menys el mateix. Hi ha el meu fill o la meva filla i a l'altre costat hi sóc jo. I entre aquest altre i jo s'estableix una relació molt "gratuïta", tot i que no ho sembla a primera vista. Jo m'estimo els meus fills, siguin com siguin. Tenen, per dir-ho en termes bancaris, un xec en blanc. Ells a mi no me'l donen, almenys m'ho sembla, i